

13

RỒI TÔI LẠI QUYẾT ĐỊNH ĐỀ CHO ĐĂNG
ngủ thật say. Đến 2 giờ sáng, tôi mới bắt tay vào việc.

Tôi nhẹ nhẹ bước trở vào giường nằm.

Tôi nằm đó trong hai tiếng đồng hồ, mắt tôi có
nhắm cũng như mở. Thật ra mắt tôi mở hay nhắm tôi
cũng không biết nữa.

Đêm khuya, trời bỗng nổi gió lớn. Đêm có thể có
mưa, tôi nằm im nghe tiếng gió thổi ào ào bên ngoài với
tiếng đập của trái tim tôi. Tiếng gió và những cành cây
chạm nhau lách cách ngoài vườn, cành cây cọ xát vào tường
làm cho tôi phấn khởi hơn được một chút. Những tiếng động
do mưa gió gây ra đó có thể che đi những tiếng động khác
trong nhà này. Việc tôi sắp phải làm có thể dễ dàng hơn.

Thời gian mau hay chậm đều cũng qua. Sau cùng
là hai giờ sáng. Tôi trở dậy xỏ chân vào đôi giép cao su
tay thủ cây đèn, bấm, lạng lẽ ra khỏi phòng.

Bóng tối vẫn tràn đầy, tôi đi tới đứng áp tai vào cửa phòng, lắng nghe. Tôi không nghe thấy tiếng ngáy của Đặng vì tiếng gió mưa quá lớn, nhưng tôi biết là gã đang ngủ say. Tôi rời khỏi cánh cửa phòng gã.

Tới đầu cầu thang, tôi dừng lại nghe ngóng lần nữa.

Tôi vào tới phòng làm việc, nơi tôi để đôi bao tay. Đây cũng là nơi lát nữa tôi đem xác Văn đến đặt ngồi sau bàn giấy, như đêm nào hắn đã ngồi ở đây, ngồi như thế, để tự tử.

Khi tìm thấy đôi bao tay và vỏ tay vào bao, tôi mới biết là tay tôi run, run đến nỗi tôi lấy bấy mãi không xong bao tay. Rồi tôi mở ngăn bàn, lấy bức thư đánh máy để sẵn ra bàn.

Tôi đứng giữa phòng, chiếu đèn bấm nhìn quanh một vòng. Khi đã yên trí là trong phòng này không có đồ vật gì cản chân tôi khi tôi trở về với cái xác chết trên tay, tôi tới mở cánh cửa sổ. Rồi tôi trở ra hành lang, tôi lại đứng nghe. Vẫn không có gì khả nghi...

Khi tôi tới đứng trước cái tủ lạnh, những dây thần kinh của tôi ở trong một tình trạng hoảng loạn cùng cực. Tim tôi đập mạnh đến nỗi cả người tôi choáng vàng : tôi có thể ngã xuống ngất đi bất cứ lúc nào, hai lá phổi như từ chối sự làm việc làm tôi ghen thở, tay tôi run và cả hai chân tôi cũng run. Tôi làm việc như một cái máy. Tôi nghĩ lại quá nhiều lần về những việc tôi phải làm đêm nay cho nên tôi làm mà không cần nghĩ ngợi không cần biết là tôi làm gì.

Tôi nhắc từng chai rượu không trên nắp tủ lạnh đặt xuống sàn nhà. Tôi đếm nhầm, có tới ba mươi cái chai được rời chỗ. Tôi cái chai cuối cùng tôi mới hất tay và tai nạn chỉ còn thiếu một chút sủu là xảy ra. Cái chai rời khỏi nắp tủ lạnh trước khi bàn tay tôi cầm đến nó. Không hiểu gì cách nào tay tôi bắt lại được cái chai cách mặt sàn nhà chừng hai gang tay. Thật hú vía. Tôi tránh được tai nạn chỉ trong đường tơ, kẽ tóc. Cái chai này mà rớt xuống đám anh em nó sắp hàng ở dưới thì tiếng động phát ra sẽ đánh thức bất cứ người nào trong tòa nhà này.

Đặt cái chai cuối cùng xuống sàn nhà, tôi đi trở lại cửa phòng lắng nghe. Vẫn không có gì lạ. Tôi trở vào. Từ bây giờ, sau khi đã mở tủ lạnh lấy xác chết ra, tôi bắt buộc hành động thật nhanh. Nếu gã cảnh sát đang ngủ trên kia xuống tới tầng dưới này trước khi tôi kịp đưa xác chết vào nơi tôi định trước và nổ một phát súng, tất cả những nỗi cực khổ này của tôi sẽ trở thành công cốc.

Nhưng đúng lúc tôi đặt tay vào tủ lạnh và vừa lấy sức để kéo nó lên, chợt tôi khựng người lại...

Tôi cảm thấy có gì lạ hơn là nghe thấy tiếng động gì lạ... Tim tôi đập hệt vài nhịp nhưng tôi bước vội ra cửa, nép vào thành cửa nhìn lên cầu thang. Hình như tôi vừa nghe thấy tiếng cửa mở nhẹ...

Tại tôi lại như vừa nghe tiếng chân ai đi nhẹ nhẹ trên những bậc thang lầu...

Tôi đứng đó lắng nghe, toàn thân căng thẳng. Nhưng không có tiếng gì khác, ngoài tiếng đập loạn của trái tim tôi. Năm phút trôi qua, khi biết chắc rằng không có gì khả nghi và chỉ vì tâm trí tôi bị căng thẳng nên tôi tưởng là nghe thấy tiếng động — tôi như kẻ nhát gan vì quá sợ ma nên trông thấy ma — tôi đứng dựa lưng vào tường để cho chân tôi bớt run rồi hít mạnh vào vài hơi lấy lại sức.

Tôi tự nhủ nếu đêm nay tôi không làm xong việc này, tôi sẽ không còn bao giờ có đủ cam đảm và sức lực để làm nữa, tôi sẽ thua cuộc, đời tôi sẽ không bao giờ có Thúy...

Nghĩ tới Thúy, tôi như được tiếp một nguồn năng lực mới. Tôi nhất định làm cho xong việc trong đêm nay, tôi chỉ còn tiếc lúc này không có Hồng Loan ở bên cạnh tôi.

Trở lại bên tủ lạnh, tôi nhấc nắp tủ lên. Tuy máy lạnh đã tắt từ lâu nhưng hơi lạnh ở bên trong còn tỏa ra làm tôi rùng mình. Tôi chiếu đèn nhìn vào lòng tủ.

Vẫn nằm nghiêng nên tôi không trông thấy vết thương nơi mang tai y, và nhờ vậy, tôi thấy y nằm rất tự nhiên, trông như người nằm ngủ. Tôi cúi xuống chạm tay vào cổ Văn. Nằm trong lòng tủ lạnh này, người Văn cũng chỉ còn hơi lạnh. Đem ra ngoài, chắc chắn chỉ trong vòng 10 phút là không còn ai biết là y vừa nằm nhiều ngày trong tủ lạnh nữa.

Không khí trong tủ lạnh không ẩm ướt quá như tôi tưởng. Dường như bao nhiêu hơi lạnh đều thấm hết cả vào quần áo của Văn. Bên ngoài may sao trời lại vừa mưa lớn, việc quần áo của Văn ẩm ướt không phải là một trở ngại.

Thò hai tay vào nách Văn, tôi xóc nách y ra khỏi lòng tủ. Khá nặng, tôi phải lấy hết sức mới lôi được y ra. Tôi để cây đèn bấm chiếu vào tủ và tôi thấy có một vòng tròn máu tụ lại dưới chỗ Văn nằm. Đó là máu từ vết thương trên đầu Văn chảy ra. Gập lạnh, máu đó đông lại nhưng bây giờ được đem ra chỗ bên ngoài có nhiệt độ bình thường, máu y sẽ còn chảy nữa. Phải làm sao mau mau đưa y vào phòng làm việc của y, tôi cần có máu tươi ở trong đó. Điều đó tuy nhỏ xong rất cần thiết. Nếu không có máu tươi chảy ở nơi Văn nằm chết, người ta sẽ biết là xác chết có thể được đưa từ nơi khác tới.

Tôi phải làm thật nhanh, không kịp dừng lại để thở sau nỗ lực mang xác Văn từ trong lòng tủ lạnh ra, tôi rào bước ra ngoài. Tôi đi tới mở sẵn cửa phòng làm việc, tôi không dám bật đèn và tôi sợ khi vác xác chết đi mau, tôi va phải đồ đạc gây nên tiếng động.

Trở vào nhà bếp, tôi xóc xác Văn lên vai đi chậm chậm trên con đường tối om. Hai đầu góc tôi run bầy bầy và người tôi cong xuống vì sức mạnh xong tôi cũng đi tới nơi. Tôi cẩn thận đặt xác chết nằm dài dưới chân ghế bên bàn viết rồi đi trở lại nhà bếp.

Tôi chiếu đèn nhìn thật kỹ xem sàn nhà có vết máu

hay không, rất may, chỉ có một vết máu rất nhỏ. Trong thời gian nằm đây, máu của Văn chưa kịp chảy lại. Tôi chỉ cần dùng giẻ di di vài cái là sạch. Dù có nghi ngờ và tìm kiếm, cảnh sát cũng không thể nào tìm ra được vết máu trên nền đá hoa này.

Tôi lấy cái khăn lau nhà chùi vết máu trong lòng tủ lạnh. Vết máu không thấm được vào chất men trắng bên trong tủ, chỉ cần chùi nhẹ là sạch ngay. Sau khi giặt sạch cái khăn lau dưới vòi nước, tôi để trả khăn vào chỗ cũ, đẩy nắp tủ lạnh lại và bắt đầu việc xếp những chai rượu không lên nắp tủ như cũ.

Càng làm, tôi càng thấy dễ chịu. Việc này không đến nỗi khó lắm như tôi tưởng, cũng sắp xong rồi, chỉ còn phải cố gắng chút sùu nữa thôi. Tôi đã dần dần tự trấn tĩnh được. Tôi chỉ còn phải nỗ một phát súng, chạy trở lên phòng ngủ nữa là xong...

Đúng lúc tôi đặt cái chai cuối cùng vào chỗ cũ của nó trên nắp tủ lạnh, một tiếng động vang lên làm cả người tôi biến thành tượng đá.

Lần này không còn lắm được nữa. Đúng là tai tôi vừa nghe thấy tiếng động. Đúng là trên cầu thang có tiếng chân người đi. Như một gã người máy làm việc theo phản ứng tự nhiên chứ không suy nghĩ, không định trước, tôi tắt vội cây đèn bấm và nhón gót đi trở ra cửa.

Tôi nép mình bên cửa nhìn về phía thang lầu...

Một ánh sáng loé lên ở đó, tôi nhìn ra đó là ánh sáng của tôi cây đèn bấm. Đèn loé lên rồi tắt ngay, tôi biết rằng người đang chiếu đèn đi xuống đó là Đăng.

Đúng gã rồi. Mắt tôi đã quen với bóng tôi nên nhìn rõ bóng gã. Gã đã xuống hết cầu thang và gã đang dừng lại đó, nghe ngóng...

Nếu tôi không đánh được lạc hướng đi của gã, gã sẽ nhìn ngay thấy cánh cửa văn phòng mở lớn và gã sẽ bước vào đó...

Nếu để gã vào văn phòng, gã sẽ tìm ngay ra xác chết của văn.

Bàn tay tôi nắm chặt lấy cán khẩu súng lục trong túi tôi trông khi người tôi lạnh giá và run rẩy...

Bàn tay kia tôi nắm quả đấm cửa, xoay xoay mấy cái cho khóa kêu lên mấy tiếng cách cách...

.
.

Thời gian nặng nề qua...

Tin chắc là Đăng nghe thấy tiếng động phát ra từ bếp và gã sẽ đi vào bếp tìm kiếm nguyên nhân phát sinh tiếng động, tôi đứng nép sau cánh cửa chờ gã.

Nếu gã nghi là trong nhà bếp này có người và gã có thể bị đánh lén khi thò đầu vào đây, gã khôn ngoan đi ra vườn, nhìn qua cửa sổ vào đây thì tôi nguy to.

Sự im lặng rùng rợn của tòa nhà vắng giữa đêm

khuya cùng với việc đứng yên đó chờ đợi làm cho tôi chỉ còn thiếu chút nữa thì chịu không nổi, chỉ thiếu chút nữa là tôi kêu thét lên...

Một ánh đèn nữa lại nháng sáng nơi đầu cầu thang..

Gã cảnh sát trông thấy cánh cửa mở hé rồi nhưng gã chưa vội vã lao đầu chạy vào ngay. Thật không ngờ gã đàn ông trông có vẻ thô tục như chỉ biết có ăn no, ngủ kỹ, nằm đâu là ngáy như sấm ở đó lại tỉnh ngủ và có phản ứng mau lẹ đến như thế. Khi trong óc tôi nảy ra ý nghĩ đó về Đăng, chợt tôi lại nghĩ tiếp được về gã: nếu gã nhanh trí như thế, tất gã phải biết là có thể trong căn phòng để ngỏ cửa này có kẻ rình gã và chờ gã bước vào...

Vừa nghĩ vậy, chân tôi bước đi ngay. Tôi rời chỗ nấp sau cánh cửa nhà bếp để chạy ra cửa phòng sau. Nơi này còn một cánh cửa nhỏ nữa. Cửa này một đường đi xuống vườn, một đường đi trở ra hành lang. Trong tôi có một chút hy vọng nhỏ là Đăng sẽ không nhớ ô cửa này vì gã mới tới ở lại đây có từ trưa nay, dù cho đã có đi thăm hết nhà để làm quen với tòa nhà lớn này rồi, ngay lúc này gã sẽ không nhớ hết...

Đi ngang tủ lạnh, tôi lẹ tay vớ lấy một chai rượu cầm theo.

Chỉ vài giây sau, tôi đã đứng nấp ở góc tường bên ngoài nhà bếp. Đứng ở đây, tôi có thể trông thấy Đăng khi gã đi từ cầu thang tới cửa bếp.

Quả nhiên vài giây sau. Tôi thấy gã đi ngang. Trong bóng đêm lơ mờ tôi thấy bóng gã một tay cầm súng, một tay cầm cây đèn bấm. Gã đi từng bước một, cẩn thận nhưng cũng rất chắc chắn. Và cũng đúng như tôi nghĩ, gã đoán biết là trong nhà bếp có người, và người đó có thể nấp sau cánh cửa mở hé. Khi đi tới chỉ còn cách cửa bếp chừng vài bước, đột nhiên gã nhảy lên dùng chân đạp mạnh vào cánh cửa...

Rầm... Cánh cửa bị đạp mạnh đập vào tường...Thật may, nếu tôi còn nấp ở đó, chắc chắn tôi đã bị cánh cửa đập vào mặt đến choáng váng tối tăm mặt mũi...

Đứng dừng ở ngoài cửa. Gã chiếu đèn bấm vào và nói lớn :

— Vũ Minh Văn. Ra đi... Tôi biết có anh ở trong này...

Tôi cảm thấy mồ hôi chảy dài từ trên mặt xuống cổ tôi.

Đứng bước lên một bước. Lúc này gã thò đầu vào phòng.

Tôi ném mạnh chai rượu về phía cửa sau của căn phòng. Chai rượu va mạnh vào tường, phát ra một tiếng nổ nghe như tiếng bom... Đứng chiếu đèn vào chỗ phát ra tiếng nổ, gã còn hoang mang chưa biết có chuyện gì xảy ra...

Bây giờ, gã đã quay lưng về phía tôi.

Tôi bước nhanh lên và cầm cây súng đang nòng,

tôi đập mạnh cán súng vào ót gã. Dường như gã cũng biết là gã lầm nhưng đã quá muộn. Cán súng đã đập ngọt vào ót gã và gã gục xuống với một tiếng rên uất nghẹn, bàn tay gã vẫn cố nắm lấy khẩu súng như gã vẫn còn hy vọng chống cự...

Tôi đập mạnh xuống cú thứ hai.. Cú đập mạnh đến nỗi sức phản ứng làm tôi tê cả cánh tay. Lần này ngã xuống Đăng nằm im, mặt úp xuống nền nhà. Tôi lùi lại một bước. Tôi run đến nỗi tôi phải gắng hết sức mới không bị ngã xuống nằm dài cùng với Đăng.

Gã không trông thấy tôi. Tôi biết chắc vậy. Gã tưởng kẻ nấp đâu đó trong nhà là Vũ Minh Văn. Điều đó càng tốt cho tôi. Nhưng gã sẽ ngất đi trong bao lâu? Tôi cần làm thật nhanh cho xong việc đêm nay, tôi lão đảo bước vào phòng làm việc của Văn, nơi đó xác Văn nằm đó.

Bây giờ có thể bật được ngọn đèn nhỏ. Phòng Thúy ngủ ở xa dưới kia, tiếng chai bễ vừa rồi không thể vang tới nơi nàng nằm được. Tôi nhìn qua bộ quần áo tôi đang bận trên người. Thật may, quần tôi có một vết máu...

Tôi lại lão đảo chạy lên phòng tôi thay cái quần khác. Cất vội cái quần có vết máu xuống dưới nệm giường, tôi chạy trở xuống.

Thâu hết can đảm, tôi sờ tay vào mình Văn. Xác y đã hết lạnh rồi. Máu chảy ra từ vết thương nơi mang tai tai Văn động lại thành vũng khá lớn. Lê ra cần phải

cần phải có nhiều máu tươi chảy hơn, nhưng biết làm sao hơn được ? Tôi không thể cắt tay cho máu chảy thêm ra đây.

Cầm súng trong tay, tôi đi ra mở cửa sò, chìa súng ra ngoài trời đêm bóp cò. Tiếng nổ lớn cùng với ánh lửa từ súng toé ra làm thiếu chút nữa tay tôi buông rơi khẩu súng. Quay trở vào, tôi khóa lại cánh cửa sò, đặt khẩu súng vào tay Văn rồi chạy vội lên lầu.

Tôi tháo tay ra, nhét vào đồng quần áo của tôi trong tủ. Đúng lúc ấy, tôi nghe tiếng gọi thất thanh của Thúy từ vườn sau.

Tôi chạy xuống mở cửa sau. Thúy đứng trên cửa sò căn phòng trên ga-ra, lớn tiếng gọi xuống :

— Chi vậy anh ?

Tôi la đáp nàng :

— Chưa biết.. Thúy xuống đây..

Tôi đứng chờ nàng tới nơi,

— Hình như có súng nổ trong nhà-tôi nói nhanh khi nàng chạy tới - Không biết ông Đăng đâu..

Nàng ngơ ngác :

— Anh đã đi coi súng nổ ở phòng nào chưa ?

— Chưa. Chúng mình cùng đi coi...

Chỉ một phút sau, chúng tôi đã tìm ra cả xác Văn lẫn Đăng. Tôi bảo Thúy gọi điện thoại cho cảnh sát, viện có tội ở lại trong phòng coi xác Văn.

Chỉ một lát nữa thôi, tòa nhà lớn này sẽ đầy cảnh sát. Đây là những giây phút tự do cuối cùng của tôi, tôi cần lợi dụng để kiểm soát coi tôi có sơ hở hay để lại bằng chứng gì không. Tôi không thấy có gì cần sửa đổi thêm bớt hết. Một lần nữa, tôi lại gặp may. Khi Đăng thức giấc và mò xuống nhà, nếu không nhanh trí và không may mắn, tôi đã bị gã bắt được quả tang nấp trong bếp may sao gã yên trí kẻ nấp trong đó là Vũ Minh Văn. Khi tỉnh lại, Đăng sẽ khai gã biết rằng Vũ Minh Văn nửa đêm lẫn mò trở vào nhà và chút nữa thì gã bắt sống được Văn... Lời khai của Đăng là bằng chứng đáng tin nhất về việc Vũ Minh Văn còn sống khi mò về đây và chỉ sau khi đánh ngất người cảnh sát gác nhà mà Văn không ngờ gặp, Văn mới hoàn toàn thất vọng để rồi tự kết liễu cuộc đời.

Tôi vẫn là người ở ngoài cuộc.

oOo

Đêm mưa...

Tôi gần như nằm dài trong chiếc ghế da êm ở phòng khách, một liều thuốc lá gắn trên môi, nghe tiếng mưa rơi rào rào bên ngoài. Gió thổi mạnh làm vườn cây rên rĩ và hắt những hạt mưa vào cửa kính.

Tôi vẫn khoái nghe tiếng mưa rơi ban đêm. Ở trong một căn phòng ấm, được bảo vệ, mưa chỉ làm cho con người thêm khoan khoái. Nếu đêm mưa như

vậy mà được nằm dài trong giường, không phải lo nghĩ gì, tâm trí thanh thoi, thật khoái lạc.

Thúy nằm co trên chiếc đi văng gần tôi. Nàng đã ngủ.

Và cũng gần ngay chúng tôi. một cảnh sát viên to lớn cổ bự như cổ cò, đứng gác ở cửa ra vào. Y quay lưng về phía chúng tôi.

Kim đồng hồ chỉ 4 giờ 30 sáng.

Khắp toà nhà lớn rộng này, giờ này, chỗ nào cũng đầy những người, toàn là cảnh sát, nơi nào cũng hoạt động. Có lẽ chỉ có căn phòng khách, nơi tôi và Thúy đang có này, là tương đối yên tĩnh hơn cả.

Và nơi đông người nhất là phòng làm việc của chủ nhà vì la này, ông Vũ Minh Văn. Phải gọi y là là cố chủ nhân mới đúng, vì y đã chết. Phòng làm việc, nơi hiện đang đông người nhất, là Vũ Minh Văn.

Cảnh sát tới rất nhanh, mặc dù thời gian đang là nửa đêm. Chỉ 10 phút sau cú điện thoại báo động của tôi, họ đã ùn ùn kéo tới. Như họ chỉ chờ có tôi báo tôi là kéo nhau tới vậy.

Lê Huy tới trước rồi 10 phút sau nữa Đặng Xính có về ngái ngủ và rõ ra y không hoạt động, không được nhanh trí bằng thuộc cấp của y là Lê Huy. Cò Huy hỏi tôi về những sự việc đã xảy ra ở đây. Y bắt buộc phải hỏi tôi và y chỉ còn có thể nói được tội vì cảnh sát viên Đặng, người y để lại đây, đã bị đánh ngất đi và đến bây giờ vẫn còn trong cơn mơ sáng.

Tôi cũng chẳng có gì nhiều kể lại cho y nghe,

Tôi đang chập chờn ngủ trên lầu thì nghe tiếng súng nổ vang. Tôi choàng dậy, xuống bật đèn thấy Đăng nằm ngất trong nhà bếp rồi tôi thấy xác ông Văn nằm trong phòng làm việc của ông. Tôi gọi điện thoại cho cảnh sát. Chỉ có thể thôi.

Lê Huy bực tức ra mặt. Y như không ngạc nhiên lắm về sự kiện Vũ Vinh Văn tự tử. Y bực tức nhiều vì nhân viên của y đặt lại đây canh chừng đã bị đánh ngất. Điều đó chứng tỏ nhân viên của y kém, kém nên mới bị lừa và như vậy là đã không làm tròn được nhiệm vụ giao phó.

Y cấm cản bác tôi :

— Anh và cô Thúy chờ tôi trong phòng khách. Hai người không được đi đâu nửa bước. Tôi cần đến sự có mặt của hai người ở đây.

Tôi chỉ lên phòng bạn thêm cái veste cho ấm và lấy gói thuốc lá rồi xuống đây ngồi. Thúy cũng chỉ lên phòng lấy áo lạnh. Tôi có thể ngồi như thế này đến sáng. Thiên hạ bận rộn nhưng tôi thì rất nhàn, công việc của tôi đã xong.

Xong hoàn.

Thúy cũng bị Lê Huy hỏi, nhưng chuyện nàng kể lại càng ít nữa. Nàng chỉ nghe thấy tiếng nổ mà thôi. Thoạt đầu từ cửa sổ căn phòng của nàng trên gara nhìn lên, nàng thấy nhà trên này tối om. Nàng gọi lớn tên tôi, rồi nàng thấy tôi bật đèn. Nàng chạy lên, tôi mở

cửa cho nàng vào nhà. Nàng cùng tôi cùng đi xem các phòng. Chúng tôi cùng tìm thấy viên cảnh sát nằm ngất và xác ông chủ,

Từ lúc có mặt cảnh sát. Tôi và Thúy không nói gì với nhau nữa. Chúng tôi cũng chẳng có chuyện gì phải nói riêng với nhau. Nàng nằm trên đi văng. Cuộn tròn trong tấm mềm mỏng và ngủ.

Tôi ngồi chờ nhưng không biết là chờ gì. Tuy tôi đã hành động hoàn toàn khéo léo, không để lại một dấu vết. Không phạm một sơ hở. Dù là sơ hở nhỏ, tôi cũng vẫn không được yên tâm. Với cảnh sát, và nhất là với những điều tra viên ác ôn như Trần Tiến Vinh, rất có thể sẽ có nhiều bất ngờ xảy ra. Tôi chờ đợi những bất ngờ đó.

Với Lê Huy và Đặng Xinh, tôi không sợ lắm. Nếu cuộc điều tra này chỉ có hai người đó, tôi có thể tin chắc là tôi đã đánh lừa được họ. Họ đã đưa ra giả thuyết Vũ Minh Văn giết vợ, bây giờ khi tìm được xác Vũ Minh Văn tự tử với bức thư tuyệt mệnh ngấn bỏ ở bàn, họ tự đắc vì họ thấy họ đã đoán đúng. Khi người ta đúng, người ta thường dễ dãi, dễ tha thứ cho người khác, chỉ khi người ta sai, người ta mới khó chịu. Nhưng cuộc điều tra còn có Trần Tiến Vinh. Gã này mới thật là người quan trọng.

Quan trọng và nguy hiểm.

Kim đồng hồ chỉ 5 giờ sáng, chợt tôi nghe ngoài

nghe có tiếng xe dừng máy rồi một người đàn ông gầy gò, bận áo bờ lu trắng, xách cặp, bước vội vào nhà.

Viên cảnh sát gác cửa phòng chỉ tay vào nơi có xác chết, bảo ông ta :

— Ở trong đó. Mời bác sĩ vô...

Ông bác sĩ này hãy còn trẻ lắm. Trông rõ ra là một bác sĩ hãy còn trong thời nội trú làm việc ở bệnh viện công. Ông ta là người có thể hại tôi nếu ông ta lảnh nghề và thông minh. Chỉ cần khi khám nghiệm tử thi, ông ta nói nhẹ một câu như : «Hình như người này chết đã lâu lắm rồi. Cần đem về khám nghiệm kỹ hơn...».. là cả kế hoạch và bao nhiêu công phu của tôi có thể tan thành mây khói. Tôi muốn vào phòng có tử thi xem họ có tìm được gì có hại cho tôi hay không, vào đó để nghe ông bác sĩ này tuyên bố sao khi khám tử thi, nhưng tôi không dám, vì sợ bị nghi ngờ.

Năm phút sau lúc bác sĩ tới, tôi thấy người ta dùng cang khiêng cảnh sát viên Đãng ra xe cứu thương. Đãng vẫn nằm dài trên cang. Tôi bỗng sợ : lỡ tôi quá tay đánh quá mạnh, cả Đãng cũng chết rồi thì nguy. Tôi đã chẳng lỡ tay đánh chết Hồng Loan là gì ?

Tôi bước tới hỏi một viên cảnh sát dự cuộc khiêng cang :

— Ông cảnh sát đó có sao không ông ? Ông ấy tỉnh lại chưa ?

Người được tôi hỏi cầu nhàn đáp :

— Chưa tỉnh. Nhưng chắc không chết đâu...

Tôi lại quay vào ghế ngồi chờ.

Nửa tiếng sau, xác Văn mới được khiêng ra. Y nằm trên cáng, cả người được che kín bằng một tấm khăn trắng. Mặt y cũng được phủ kín. Như vậy là sau khi chết 10 ngày và sau 10 ngày, 10 đêm nằm trong tủ lạnh, đêm nay Vũ Minh Văn mới ra khỏi vi la này. Đêm nay, y mới lên đường đi tới nơi an nghỉ cuối cùng, tức là đi về lòng mộ tới ngàn đời. Ý nghĩ ấy làm tôi buồn mửa, tôi phải quay đi không dám nhìn theo khi hai người khiêng cáng dừng lại trước cửa lớn chờ xe cứu thương lùi cửa sau của xe tới rước.

Khi bên ngoài trời đã hừng sáng và cơn mưa dài đã ngớt, từ ngoài lộ xa tôi nghe vọng vào tiếng xe chạy, Lê Huy trở vào phòng khách. Tuy phải thức sáng đêm, tôi thấy y có vẻ thú vị, hào hứng hơn là mặt mũi, cau có. Y đợi Thúy ngồi dậy đang hoảng mới lòng trọng nói :

— Bây giờ hai người có thể đi tìm chỗ nằm nghỉ được rồi. Nhưng đừng đi đâu hết, dù chỉ là đi khỏi nhà này với tiếng đồng hồ. Muốn đi đâu hay đi có việc gì yêu cầu cho tôi biết trước. Cuộc điều tra này sẽ không kéo dài lắm đâu. Nhiều lắm là chỉ đến chiều mai là kết thúc. Các người có phải quanh quẩn trong nhà này 48 tiếng đồng hồ tưởng cũng không có gì khó chịu quá. Điều tra kết thúc hai người tha hồ đi...

Nghe y nói, tôi cố dấu vẻ vui mừng đề hỏi :

— Bộ các ông không cần thăm vấn gì chúng tôi nữa sao ?

Y hừ hừ tự đắc :

— Có gì đâu mà phải thăm vấn. Nếu tôi là người có toàn quyền về vụ này, tôi có thể tuyên bố kết thúc cuộc điều tra ngay từ bây giờ. Vụ án này rõ ràng quá mà... Tôi đã thấy rõ ngay từ đầu. Chỉ có cái nhà anh Trần Tiến Vinh lắm chuyện, quan trọng hóa nó, làm cho nó thêm rắc rối,.. Bây giờ đã hai năm rồi rồi đó. Hẳn ta hết còn lên mặt được với ai nữa. Vụ này chỉ giản dị như vậy : Vũ Minh Văn không chịu đi nằm bệnh viện nhưng bị bà vợ ép buộc. Y phản ứng mạnh trên đường đi Đà Lạt. Hai vợ chồng y cãi lộn, y hành hung vợ và lỡ tay đánh chết vợ, y đem xác vợ bỏ vào căn nhà hoang bên rừng rồi lên xe trốn về Saigon. Sau một ngày lang thang không còn biết đi đâu, về đâu, y tìm về đây và tự tử ở đây. Nội vụ chỉ có thế. Thoạt đầu y muốn chạy tội giết vợ bằng cách giả làm thành một vụ bắt cóc và vợ y bị chết vì tay bọn bắt cóc. Vì lý do đó y mới trói chân tay bà vợ lại sau khi đã đánh chết bà ta. Nhưng sau đó y thấy vụ bày đặt của y không vững, y không thể lừa nòi cảnh sát và y cũng không có can đảm để tiếp tục cuộc đánh lừa, nên y tự tử. Y có viết thư tuyệt mệnh để lại trong phòng.

Tuy Lê Huy nói vậy, tôi cũng chưa tin hẳn. Dù sao, Lê Huy cũng là một cảnh sát viên nhà nghề đã có nhiều năm trong nghề. Y không thể dễ tin đến thế. Tôi không thể thành công để đến đến thế này. Chắc hẳn Lê Huy

phải tìm thấy vài bằng chứng nào đó làm cho y nghi ngờ. Nếu y nghi ngờ mà không nói ra, tôi lại càng nên sợ.

Nhưng dù y có nghi ngờ gì hay không, tôi cũng không làm gì khác được ngoài việc chờ đợi.

— Thương tích của Trung sĩ Đặng có gì nguy hiểm lắm không ? Tôi hỏi.

— Thằng cha đó khờ quá đi — Lê Huy đáp — Tôi đã nói trước cho hắn biết là Vũ Minh Văn có thể lên về đây. Vậy mà hắn vẫn bị lừa như thường. Hắn bị đập bẻ sọ, không chết đâu, chỉ vào nằm bệnh viện chừng hai, ba tháng.

Y đi ra cửa trước, đứng ra lệnh cho mấy viên cảnh sát dưới quyền.

Tôi nhìn Thúy. Mắt chúng tôi chạm nhau và tôi gượng cười được :

— Chắc là xong rồi. — tôi nói với nàng — Thúy chỉ còn phải chịu khó ở lại đây đến chiều mai nữa thôi. Chúng mình cùng ra khỏi nơi hắc ám này. Thúy có sẵn nơi nào để về ở tạm chưa ? Nếu chưa có, tôi có thể lo cho Thúy một căn phòng nhỏ ở bin-dinh cũ của tôi. Hiện tôi vẫn còn căn phòng đóng cửa để đó. Cùng lắm thì Thúy về ở tạm phòng tôi cũng được. Tôi còn vài thằng bạn ở bin-dinh đó, có thể ở nhờ phòng chúng nó.

Thúy như định nói với tôi câu gì đó nhưng đúng lúc ấy bên ngoài có tiếng ồn ào. Chúng tôi tới cửa sổ

nhìn ra : nhà báo đã kéo nhanh tới. Họ đang tíu tít hỏi chuyện Lê Huy. « Cò Huy » được dịp đứng phưỡn bụng phê trông như một Me sừ Tổng Thống Diệm con tuyên bố oai như hạc. Đám phóng viên có máy hình dờ ra chụp loạn xạ. Họ phản đối ầm ỹ vì không được chụp xác chết của nhà tỷ phú vừa tự tử bằng súng.

Lời tôi cũng bị lời ra đề phỏng vấn. Phóng viên nhà báo thật tò mò và nhiều lời. Họ hỏi tôi đủ thứ chuyện về đời tư của vợ chồng Vũ Minh Văn. Tôi giận điên lên khi có tên cắc lắc đưa ra giả thuyết nhà tỷ phú có thể yêu cô thư ký xinh đẹp—rõ ràng là gã ám chỉ đến Thúy—rồi bà tỷ phú ghen nên mới xảy ra cơ sự. May mà lúc đó Thúy đã lên nghỉ ở phòng nàng.

cOo

Tối 9 giờ sáng, vì la trở lại vắng tanh. Lê Huy trở về sở, nhưng y lại đặt một cảnh sát viên ở lại đề phòng có sự bất trắc xảy ra. Viên cảnh sát này có thể còn có nhiệm vụ ở đây ngăn không cho tôi và Thúy ra khỏi nhà.

Tôi lên lầu, tắm cho tỉnh ngủ và cạo mặt, thay quần áo mới. Không buồn ngủ, không mệt, tôi cũng không thấy đói, tôi đi xuống nhà dưới và thấy người cảnh sát đang ngồi trên cái ghế đặt bên cửa chính. Trên cái ghế thứ hai đặt trên bàn gã có một xị đế và mấy cái nem không hiểu gã vừa nhờ ai mang về dùm.

» Bảng tên gắn trên ngực gã cho tôi biết tên gã là Dậu. Thấy tôi, gã cười, để lộ một hàm răng nhiều răng vàng :

— Mới 9 giờ sáng đã nhậu tương bưng như vậy—gã cười hềnh hếch—thiệt không phải chút nào. Xong, đêm qua moả thức suốt đêm. Bây giờ mà không đồ tí rượu vào bao tử, moả chịu hong nổi...

Mặc cho gã nhậu, tôi trở lên lầu thu xếp quần áo vào va ly chờ sẵn giờ tôi vinh viễn cùng Thúy ra khỏi nhà này. Tôi mất tới một tiếng đồng hồ để tẩy sạch vết máu dính vào bộ quần áo tôi bận đêm qua khi tôi đem xác Văn từ tử lạnh ra ngoài. Chợt nghe thấy tiếng người nói chuyện dưới nhà. tôi xuống coi ai. Một thanh niên bận thường phục mới tới đang ngồi nói chuyện với Dậu.

Tôi hỏi gã mới tới :

— Anh phóng viên nhà báo hả ? Sao đến muộn vậy? Đồng nghiệp của anh tới từ sáng sớm nay rồi...

Gã nhìn lại tôi và hỏi lại :

— Bộ tôi có vẻ là... nhà báo nói láo ăn tiền... lắm sao, bồ ?

— Không phải là nhà báo thì anh là cảnh sát ư ? Tôi lại hỏi.

Gã lừng khừng :

— Không cảnh sát mà cũng gần như là cảnh sát. Tôi là nhân viên của Me sù Trần Tiến Vinh, Trưởng ban Điều Tra của Công Ty Bảo Hiểm Trung nghĩa.

Tôi sửng sờ :

— Nhân viên của công ty bảo hiểm ? Anh tới đây làm chi ?

Gã đáp. giọng bí mật :

— Có lệnh. Tôi đến vì công việc, không phải đến chơi. Me sừ Xếp tôi cũng sắp tới đây bây giờ.

Người tôi lạnh ngắt đi.

oOo

Từ phút biết là Trần Tiến Vinh lại sắp tới và y đã cho nhân viên tới trước như đề canh chừng tôi, tôi lại sống trong một trạng thái bàng hoàng nửa tỉnh, nửa mê đáng sợ.

Tôi tưởng tôi đã thoát nạn, nhất là tôi sẽ không còn phải chạm trán với con cáo già nguy hiểm đó nữa, nào ngờ y vẫn chưa chịu buông tha tôi. Y còn trở lại đây làm chi nữa kia ? Bây giờ cảnh sát đã tìm được Vũ Minh Văn và Vũ Minh Văn đã chết, cái chết của Hồng Loan đã được sùng tở. Tôi tưởng Vinh phải lấy làm mừng mới phải chứ ? Mừng vì nếu Vũ Minh Văn tự tử chết, hãng bảo hiểm của y chiếu hợp đồng, không phải trả tiền bồi thường nhân mạng hoặc nếu phải trả, chỉ trả rất ít. Dù có đoán sai về trường hợp án mạng của Hồng Loan, tôi nghĩ là Vinh đã hài lòng mới phải chứ ? Vì quyền lợi của công ty — tôi thấy rõ Vinh đặt quyền lợi của công ty bảo hiểm đã dùng y lại cố công chứng tỏ là Vũ Minh Văn bị ám sát để bắt công ty phải bồi thường cho thân nhân nạn nhân số bạc 16 triệu đồng.

Để tránh sự lo sợ, hồi hộp vô ích, tôi xuống ngồi

nói chuyện với Dậu và Thành — tôi được biết tên gã thật vô tư. Họ nói với nhau, họ tranh luận về đủ mọi vấn đề thời sự, chính trị, xã hội. Chỉ nội một đề tài có đào cái lương nào là nữ danh ca số một hiện nay, Thanh Nga, Mộng Tuyền hay Bạch Tuyết cũng làm cho họ cãi vã ồn ào, hăng say cả nửa tiếng đồng hồ nữa. Đề tài đàn ông nếu lấy vợ đẹp hay vợ xấu làm tôi phải nghe họ cãi nhau trong nửa tiếng đồng hồ nữa. Cảnh sát viên Dân chủ trương đàn ông nên lấy vợ xấu, xấu chút thôi, đừng có xấu quá ! cho yên trí và có quyền chơi bời ngoài nếu có tiền, Thành chủ trương nên lấy vợ đẹp rồi chỉ dốc một lòng yêu vợ, bỏ qua tất cả đàn bà đẹp khác. Dậu chê Thành là quá khích. Thành chê Dậu là cổ hủ, là đại, viển vông nếu sống như Dậu, đàn ông sẽ không có hạnh phúc. Vì vợ xấu, khi gặp đàn bà đẹp sẽ say mê, bỏ phỉ gia đình. Dậu tự cho gã đúng, vì lẽ nếu có vợ đẹp, phải có tiền nhiều hơn người để phục vụ vợ cho đầy đủ, yếu tiền là có thể mất vợ, cứ ở nhà bo bo giữ vợ thì còn làm ăn gì được... ?

Qua những lời gã phát biểu và qua kiểu người của Thành, tôi cho gã là một anh tay sai thường không có sáng kiến gì và không có gì đáng sợ. Nhưng từ phút Trần Tiến Vinh bước chân vào vi-la, Thành có một vẻ khác hẳn. Gã như nhanh nhẹn hẳn lên, nhanh và tinh và như gã biết nhiều chuyện lắm vậy.

Vinh hỏi gã :

— Sao ? Thành, chú thấy những gì lạ ?

— Nhiều cái lạ lắm—Thành đáp—Nếu anh còn nhớ, cách đây chưa lâu, bọn mình đã bị một cô giáo đánh lừa theo kiểu này và lần đó chúng mình chỉ còn thiếu chút nữa là bị mắc lừa. Lần đó nhờ may mà chúng mình tìm ra được sự thực. Vụ này, tôi thấy cũng giống như vụ đó...

Khi nghe gã nhân viên điều tra mà tôi cho là hạng bét nói lên câu đó, một cái gì rất lạnh nổi lên ở trong gan ruột tôi. Và tôi lơ mờ thấy rằng trong thời gian quyết định vừa qua đã có xảy ra nhiều chuyện ở quanh tôi mà tôi không biết, tôi không ngờ tới.

Nhưng cả Vinh và đàn em của y là Thành đều không nhìn tôi. Họ coi tôi như người ở ngoài cuộc, Đó mới là một thái độ đáng sợ.

Vinh ung dung hỏi :

— Có những sự kiện gì làm chú nghĩ vậy ?

— Có nhiều chuyện thoát nghe thì có vẻ hợp lý nhưng xét kỹ thì thấy không sao có thể xảy ra được. Nhất là với tôi, kẻ đã thức suốt một đêm qua nấp ngoài vườn cây nhà này. Anh không tin ở anh cóm cộc thật phải. Anh ta ở trong nhà, anh không sao có thể biết hết được mọi việc xảy ra. Muốn rõ những gì xảy ra ở trong nhà, thực sự người ta phải ở bên ngoài nhà mới có thể biết. Và tôi đã nấp ở ngoài vườn cả đêm qua. Vì vậy,

tôi thấy rõ chuyện Me Sừ Văn từ bên ngoài trèo qua cửa sổ lên vào nhà này là vô lý, vì đêm qua tôi không thấy có ai trèo vào nhà. Nếu hần không thể ở bên ngoài lọt vào mà hần vẫn có mặt ở trong nhà.. thì hần ở đâu ra ?

Vinh đưa nhẹ một câu :

— Nếu vậy mình chỉ còn có một cách duy nhất để giải thích sự có mặt trong nhà của hần là hần đã có ở trong nhà từ trước... ?

Thành gật đầu :

— Đúng. Chỉ có cách ấy... Nhưng cảnh sát đã khám xét vì la này thật kỹ. Và ở trong nhà có một viên cảnh sát. Trung sĩ Đăng có thể ngu dẫn ở nhiều điếm nhưng hần cũng không ngu dẫn đến nổi ở trong nhà có người mà hần lại không biết, nhất là hần lại được lệnh đặc biệt để ý tìm người đó.

Vinh gật gật đầu :

— Được. Chú đã nhận xét được một điếm hay. Chúng ta chỉ cần tìm ra những điếm hay hay đó và tìm câu trả lời. Khi trả lời xong là ta đã giải đáp xong bài toán đó. Sau đó, chú còn thấy những gì hay hay nữa ?

— Tôi đã từng thấy cả chục vụ tự tử bằng súng bắn vào đầu. Chưa vụ nào tôi thấy người tự tử chảy ít máu bằng vụ này. Có quá ít máu,..

— Như vậy nghĩa là...

— Nghĩa là... tôi nghĩ rằng xác nạn nhân đã được

mang từ một nơi nào khác tới để ở đó. Có thể nạn nhân đã tự tử nhưng mà phải là tự tử ở nơi khác...

Vinh có vẻ suy nghĩ. Đôi lông mày rậm của y nhíu lại trên vùng mắt sâu

— Ông y sĩ luật y nói sao sau khi khám nghiệm xác nạn nhân ?

— Ông y sĩ này là một ông y sĩ trẻ, ông chưa có nhiều kinh nghiệm về các vụ tự tử -- Thành nhún vai: — ông ta cũng công nhận là tử thi để chảy quá ít máu. Nhưng ông vẫn cho rằng đó chỉ là một tình trạng đặc biệt. Ông thấy rằng nạn nhân quả đã tự tử và điều đó đã đủ với ông ta, ít nhất cũng đủ để ông ta yên tâm làm báo cáo. Cứ kể ra thì ông ta cũng không làm gì đáng trách. Một xác chết nằm đó với khẩu súng lục, vết thương có máu chảy ra tuy rằng có hơi ít, đường đi của bạn bắn vào đầu nạn nhân đúng là đường đạn của kẻ tự bắn vào đầu mình, xác chết có vẻ như mới chết trước đó chừng hai mươi, mười lăm phút. Xác chết ở trong một căn phòng đóng kín cửa, không một người nào trong nhà có thể ở gần nạn nhân trong lúc nạn nhân sắp chết. Từng ấy sự kiện đã quá đủ để một y sĩ kết luận là nạn nhân chết vì tự tử. Ông y sĩ đó chỉ cần nhún vai nói rằng ông không biết tại sao nạn nhân lại chảy quá ít máu như thế nhưng những trường hợp khó hiểu và không giải thích được như thế này thường xảy ra luôn luôn trong địa hạt khoa học và con người ta chỉ có việc chấp nhận

chúng. Ông ta chỉ có bốn phận xác nhận, ông ta không cần phải giải thích.

Vinh nở một nụ cười ác ôn, nụ cười ấy làm hàm răng trắng của y lộ giữa đôi vành môi đầy :

— Nhưng chúng ta thì chúng ta có bốn phận phải giải thích, hả ? Chú mày có đồng ý với tao như vậy không?

Y quay lại tôi, và bây giờ thì y nói với tôi :

— Anh Quang... Hôm mới được gặp anh trong nhà này, nếu tôi nhớ không lầm thì dường như tôi có khoe với anh rằng tôi là người có chút ít kinh nghiệm về bọn làm bậy để lấy tiền bồi thường bảo hiểm. Tôi không quen khoe khoang hão, khi tôi nói tôi có, tức là tôi có. Hôm nay tôi có dịp chứng minh cái tài và sự hiểu biết của tôi. Vì thế gian này có quá nhiều người bắt lương, vì những người bắt lương ấy quá gian ngoan nên tôi đã trở thành người đa nghi hơn Tào Tháo. Tôi dám nói tôi còn đa nghi hơn cả Tào Tháo nữa, vì Tào Tháo còn tin ở những gì tai y nghe được, mắt y trông thấy. Vì tai y nghe được người nhà nói nhỏ với nhau là : (...Trời lại mà giết...) y mới nghi là Lý Tả Xa định giết y và y mới tuốt gươm nhảy vào mà giết cả nhà Lý Xả ta. Còn tôi tôi đa nghi đến nỗi không tin cả những gì mắt tôi trông thấy, tai tôi nghe rõ...

Thành nói xen vào :

— Ông đa nghi thì chuyện đã đành, ai cũng biết rồi. Nhưng ông làm sao giải thích được cho ồn tại sao Vũ

Minh Văn không có ở trong nhà, không từ bên ngoài vào nhà mà vẫn nằm chết được ở trong nhà và chuyện tại sao y tự bắn vào đầu mà y lại chảy có ít máu đến thế, ông mới là người giỏi.,,

Vinh lại cười, lần nữa hàm răng trắng của y lại nhe ra. Với tôi hàm răng đó đầy đe dọa như răng một loài thú thích ăn thịt người :

— Thì tao sắp giải thích đây — y nói với Thành — tao tin rằng đến hôm nay tao đã đủ bằng có để giải thích được hết mọi bí mật của vụ án này. Nhưng phải từ từ chứ. Từ từ và đều đều. Đó là phương châm của tao. Chú mày nhận thấy gì lạ nữa ? Kề nốt đi...

— Chuyện lạ nữa là... hoàn toàn không có dấu tay. Ngay cả trên khẩu súng lục vẫn còn nằm trong tay me sừ Văn cũng không có dấu tay ông ta. Ông Văn có để lại bức thư tuyệt mạng. Thư đánh máy. Trên cái máy đánh chữ cũng không có qua một vết tay nào của ông ta. Lại còn cái chai rượu. Theo sự dựng lại những chuyện gì xảy ra trong nhà này trước khi me sừ Văn kê súng bắn vào đầu thì... tôi nói theo dự đoán vì một đương sự là trung sĩ Đăng vẫn còn hôn mê vì cú đập bẻ sọ, chưa nói năng, kể lẽ gì được—thì... me sừ Văn có cầm cái chai liêng mạnh vào tường để đánh lừa trung sĩ Đăng. Me sừ Đăng không mang bao tay vậy mà trên cái chai đó, thủy tinh như chúng ta đã biết, là vật ghi dấu tay trung thành và rõ nhất cũng không có qua một dấu tay nào của me sừ ta hết

Cả hai vật được me sờ ta sờ vào đó là cái chai và khẩu súng đều đã được lau chùi kỹ. Lau chùi trước khi nổ súng hay sau ? Và ai lau chùi chúng ? Tìm lời được câu hỏi đó là hết thắc mắc...

Mồ hôi toát ra đầy trán tôi. Thật không ngờ gã coi có vẻ đần độn này lại tinh ý và nhận xét ghê gớm đến thế. Nội một vụ gã nấp cả đêm qua ở ngoài vườn mà tôi không biết là tôi cũng đủ chết rồi. Tôi rút khăn ra lau mồ hôi trên trán. Tôi chán chường và thất vọng đến nỗi tôi bất chấp chuyện hai kẻ này có thêm nghi ngờ tôi về việc chùi mồ hôi hay không...

Nhưng hai gã vẫn không thêm chú ý gì đến tôi. Họ có vẻ nói chuyện với tôi nhiều hơn :

— Một chuyện lạ đáng kể nữa — Thành nói tiếp — Khi me sờ Văn rời nhà này đề lên Đà Lạt cùng với bà vợ, ông ta bận bộ đồ complet nâu đội nón nỉ, bên ngoài còn cái áo paraverse. Nhưng khi tìm được xác y nằm chết ở đây, ta lại thấy ông ta bận bộ hàng sấm nhạt, đi giày đen...

Vinh đặt câu hỏi :

— Cò Lê Huy chắc hẳn cũng phải nhận thấy sự lạ đó chứ ? Hẳn giải thích ra sao ?

— Cò Huy nói rằng có thể ông Văn đã thay quần áo lấy trong cái va ly nhỏ đem theo xe đêm ông ta ra đi.

— Hết chưa ?

— Tôi chỉ tìm thấy có vậy...

Vinh trầm ngâm một lát rồi nói :

— Có kẻ nào đó rất gian' ngoan đã bày ra vụ này. Tao vẫn nghĩ rằng kẻ đó định bịt mắt chúng ta để lấy tiền bồi thường. Tao có bảo bọn Cò Huy nên tìm một người đàn ông không phải là Vũ minh Văn, nhưng hẳn không chịu. Hẳn không tìm thì chúng mình phải tìm vậy.

— Ông nghĩ rằng vụ này có một người đàn ông khác nữa ư ? — Thành hỏi — Như vậy có nghĩa là bà Văn có nhân tình ư ?

— Tao tin chắc như thế. Bà Văn tức nàng Hồng Loan có tên trong sổ đen của chúng ta, chắc chắn có nhân tình. Hai kẻ đó toa rập với nhau ám sát Vũ Minh Văn để lấy tiền bồi thường nhân mạng của Văn. Rất có thể không phải nàng Hồng Loan là người đầu tiên có ý định ấy. Tao nói thế là vì Hồng Loan đã một lần chạm trán tụi mình, lần trước đây khi nàng định lấy tiền bảo hiểm, chút sùu nữa nàng bị đưa vào tù. Vì vậy nàng phải sợ... Nhưng nàng bị gã tình nhân thuyết phục. Vụ này được tổ chức tinh vi, gan dạ và khoa học lắm. Nhất định đó phải là sáng kiến của đàn ông chứ không phải là của đàn bà. Chỉ có kẻ nào là tình nhân của Hồng Loan mới có thể thuyết phục được nàng mà thôi...

Thành nhíu mày :

— Ông nghĩ rằng ông Văn bị ám sát sao ? Nếu quả

là ông Văn bị ám sát thì thiệt hại nhiều cho công ty mình. Vì theo hợp đồng, công ty mình phải trả bồi thường cho ông Văn trong trường hợp ông ta tự tử, công ty mình mới không phải trả tiền mà thôi...

Gã nói đúng như câu tôi muốn nói cho Trần Tiến Vinh nghe. Nếu y sợ công ty tổn tiền mà công nhận ngay là Văn tự tử thì êm biết mấy. Tôi lắng nghe câu trả lời của y, tương lai đời tôi nằm gọn trong câu trả lời này :

— Công ty bảo hiểm của chúng ta không bao giờ từ chối bồi phận. Khi cần trả tiền theo hợp đồng là ta trả tiền, chúng ta bảo vệ quyền lợi của công ty nhưng cũng đồng thời bảo vệ quyền lợi của thân chủ. Ta chỉ không chịu trả tiền khi có sự lường gạt. Nếu bây giờ thân chủ bị ám sát mà bọn sát nhân hóa vụ đó thành ra tự tử, chúng ta cũng không chịu. Bồi phận chúng ta là phải tìm bằng cứ chứng tỏ đó là một vụ ám sát để công ty ta được quyền... trả tiền cho thân nhân thân chủ theo đúng hợp đồng đã ký kết. Đó là bồi phận mà cũng là một vinh hạnh cho nghề của chúng ta...

Dù công ty có phải xuất ra vài chục triệu bạc, số tiền tuy lớn thật, xong công ty vẫn không mất mát gì nhiều. Trái lại việc đó sẽ đem lại danh tiếng tốt cho công ty, thân chủ sẽ tin và rủ nhau tới đông hơn. Đâu vẫn hoàn đấy. Chú mày thấy điều lợi đó không ?

Thành gặt gặt đầu tổ về hưu và thán phục trong lúc Vinh cao hứng nói tiếng ;

— Gặp một vụ án mạng, chúng ta có bốn phạm chứng minh đó là án mạng và chỉ đích danh thủ phạm. Và nhiều khi tìm ra án mạng, chưa chắc chúng đã phải trả tiền. Nhiều khi chính kẻ được hưởng hợp đồng lại là sát nhân. Trong vụ này, tao tin rằng bà Hồng Loan và nhân tình của bà ta, biết rằng nếu họ giết Vũ Minh Văn, họ không có hy vọng lừa nổi chúng ta và lấy được tiền, nên họ bày ra vụ tự tử này. Họ nghĩ rằng vì công ty không thiệt hại gì, chúng ta sẽ nhắm mắt để cho họ thoát. Và họ thông minh, biết rành về luật lệ bảo hiểm để biết rằng nếu công ty không trả tiền bồi thường, công ty vẫn trả lại số tiền mà thân chủ đã đóng cho công ty. Số tiền đó cũng lớn lắm. Như hợp đồng của Vũ Minh Văn chẳng hạn, công ty sẽ trả lại cho người được hưởng tài sản của ông Văn số bạc 1 triệu bảy trăm ngàn đồng. Đó là số tiền mà ông Văn đã đóng cho công ty từ nhiều năm nay. Văn biết ông Văn công nợ nhiều, nhưng họ biết nếu bán nhà, bán xe hơi đi, họ vẫn có thể trả nợ đủ cho người chết. Họ sẽ hưởng trọn số bạc 1 triệu 700 ngàn đồng do công ty trả lại một cách ngon lành và không nguy hiểm chút sùu gì... Kề ra số bạc 1 triệu 700 ngàn đồng đó cũng ngon lành chứ ?

Thành búng hai tay vào nhau đánh tách một tiếng :

— Hay lắm. Con ông cụ nói đến tiền trả lại của công ty thì tôi phục con ông cụ quá xá rồi. Chính tôi ăn tiền của hãng bảo hiểm từ bao nhiêu lâu nay mà tôi còn không nhớ đến điều kiện đó. Vay thì đúng rồi. Nhưng con ông

cụ giải thích sao về việc bà Hồng Loan lại bị đánh chết ?
Có chuyện gì đã xảy ra với bà đó vậy ?

Vinh nhún vai :

—Về việc đó tôi chưa biết tại sao và tôi cóc cần biết tại sao. Có lẽ là họ cãi nhau, tôi chưa biết chính Vũ Minh Văn hay gã tình nhân đã giết cô ả đó. Cảnh sát có bốn phen phải tìm ra đầu mối vụ đó. Có điều tôi biết chắc chắn là ông Văn, thân chủ của ta, đã bị giết chết không phải tự tử và tôi sẽ đem hết sức tôi ra ngăn cản không cho ta tên sát nhân thoát tội. Không ai có thể giết thân thủ của công ty mình mà thoát khỏi tội. Đó là lời quảng cáo hay nhất cho công ty mình...

Y đột ngột quay lại hỏi tôi :

— Sao anh Quang ? Anh nghĩ sao về những chuyện chúng tôi vừa nói ? Từ nãy tới giờ dường như anh không nói thì phải ? Anh có ý kiến gì về gã nhân tình của bà Văn không ?

Tôi biết rằng đến lúc này tôi đang phải chiến đấu một cuộc chiến tuyệt vọng. Tôi sẽ không thoát nếu tôi không tận dụng khéo léo và thông minh :

— Tôi không rõ ai là tình nhân của bà ấy—tôi đáp nhưng có vài lần tôi thấy bà ấy với một người...Không biết người đó có phải là tình nhân của bà không.

Vinh cười với Thành :

— Chú mày thấy không ? Tao đã nghi là có mà...

Y quay lại tôi :

— Anh thấy họ gặp nhau ở đâu, anh Quang ?

— Lần thứ nhất tôi thấy hắn ngồi trong xe hơi đợi bà Văn ở đầu phố bên cạnh đây. Lần thứ hai tôi tình cờ trông thấy họ từ trong nhà hàng Bodega đi ra. Hắn trạc 35 tuổi, ăn bận rất sang, để ria mép... Tôi không biết tên hắn ..

Vinh có vẻ trầm ngâm :

— Anh có nghĩ rằng hắn có quen cả với Ông Văn không ?

— Điều đó tôi không biết chắc...

— Hắn đi xe hơi ? Xe của hắn hiệu gì, số bao nhiêu?

— Hai lần tôi thấy hắn, hắn đi hai hiệu xe khác nhau. Lần đầu, khi hắn chờ bà Văn ở đầu phố, tôi nhớ hắn ngồi trong một chiếc Simca sơn nâu. Nhưng lần thứ hai khi tôi bắt gặp hắn cùng bà Văn ra khỏi nhà hàng ăn Bodega thì hình như tôi thấy hắn đưa bà Văn vào một chiếc Peugoet. Cả hai lần tôi đều đi lướt qua nên không chú ý tới số xe...

Vinh nói với Thành :

— Hai người đó có tới ăn ở nhà hàng Bodega. Chú thử tới đó hỏi coi.

Thành nhún vai :

— Mỗi ngày có ít nhất là vài chục cặp tình nhân

thanh lịch đưa nhau tới nhà hàng đó ăn uống, làm sao họ nhớ cho được ?

— Biết đâu đấy. Mình phải thử mới được chứ. Chú cứ chịu khó tới nhà Bodega hỏi coi...

Những đây phút đầy đe dọa kết thúc một cách không ngờ nhất. Thành ngáp dài rồi nói :

— Tôi thức trắng đêm qua, lại chịu một cơn mưa vùi hoa, đập liễu nặng nề quá. Nếu chưa cần đi theo dấu anh chàng tình nhân có ria mép lắm, mong cho tôi về nhà ngủ một giấc...

Vinh vỗ vai hắn :

— Được rồi. Về nằm ôm vợ ngủ đi.. Tao sẽ tới Bodega cho...

Y xiết chặt tay tôi rồi cả hai cùng ra khỏi vi la một lúc.